

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **S. T. B., nar., státní příslušnost:**
t. č. pobytem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,
odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2019, č. j. OAM-870/ZA-ZA11-K09-2018,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Včas doručenou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2019,
č. j. OAM-870/ZA-ZA11-K09-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jimž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

2. Podle napadeného rozhodnutí bylo v průběhu správního řízení objasněno, že tvrzeným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci jsou problémy s kriminálním podsvětím, kvůli kterým je v v nebezpečí.
3. Po posouzení tvrzení žalobce dospěl žalovaný v napadeném rozhodnutí k závěru, že v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce dle žalovaného neuvedl žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že jakýmkoliv způsobem uplatňoval v svá politická práva a svobody a byl z tohoto důvodu pronásledován. Žalobce označil za důvod svého odchodu problémy se soukromými osobami z arménského kriminálního podsvětí. Z výpovědi žalobce dle žalovaného nevyplývalo, že by byl v vystaven jakémukoliv jednání pořaditelnému pojmu pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu.
4. Žalovaný následně nedospěl k závěru, že by žalobce ve vlasti mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
5. Žalovaný poukázal na to, že aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu zákona o azylu, muselo by k pronásledování docházet ze strany státních orgánů nebo ze strany soukromých osob, jejichž činnost by byla těmito státními orgány podporována či tolerována a stát by nebyl schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Žalobce naopak potvrdil, že policie po jeho napadení v roce 2014 se jeho oznámením aktivně zabývala, případ náležitě vyšetřila, útočník byl obviněn a odsouzen, pouze soudem udělený trest neodpovídal představám žalobce. Z výpovědi žalobce vyplývá, že zásah policie byl účinný, neboť poté přibližně rok nedocházelo k žádným útokům, takže znovu zvažoval otevření kadeřnického salonu. Přestože v rámci vyšetřování neměl mít žádné problémy s přístupem a postupem policie, v případě výhrůžek ani fyzického napadení se na kompetentní státní orgány od roku 2014 se žádostí o pomoc a ochranu neobracel. Ani napadení, ke kterému došlo v roce 2017 a při kterém byl zraněn, žalobce policii neohlásil, protože k ní dle jeho slov ztratil důvěru. policie přesto ze své vlastní iniciativy zahájila trestní řízení a napadení jeho osoby aktivně vyšetřovala. Z žalobcem předloženého sdělení arménské policie i jeho výpovědi však zcela jednoznačně vyplývá, že odmítal policii poskytnout jakoukoliv součinnost při vyšetřování, namísto toho se před policií začal skrývat. Dle žalovaného neposkytl žalobce státním orgánům dostatek času a prostoru k tomu, aby konaly a tím, že se odmítal dostavit k podání vysvětlení, v podstatě mařil vyšetřování, které mohlo jeho situaci vyřešit. Žalovaný poukázal na shromážděné informace o, ze kterých vyplývá, že arménský právní stát poskytuje svým občanům dostatek prostředků na jejich obranu, pokud se cítí být ohroženi na svých právech a žalobce se měl s žádostí o pomoc obrátit primárně na státní orgány své vlasti před tím, než se svou situací rozhodl řešit žádostí o mezinárodní ochranu.
6. Taktéž žalovaný nespatrił důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, neboť v České republice nebyl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce. Na situaci žalobce ani nedopadá § 14 zákona o azylu, žalovaný neshledal skutečnosti pro udělení humanitárního azylu.

7. Žalovaný také nepřistoupil k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť tento neuvedl, a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma.
8. Žalobce v žalobě namítal nesprávnou aplikaci ust. § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu, § 68 odst. 3 správního řádu, § 12 a § 14a odst. 1 zákona o azylu, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu ve spojení s § 23c zákona o azylu a § 50 odst. 4 správního řádu. Žalobce má předně za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný zcela nedostatečným způsobem posoudil možnost obrátit se s žádostí o pomoc na policii či jiné státní orgány. Dle žalobce napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečné posouzení individuálních tvrzení žalobce a chybí podrobné hodnocení fungování policie a státních složek a chybí náležité posouzení, zda by poskytnutá ochrana byla skutečně účinná. Žalovaný dle žalobce nezhodnotil vše, co vyšlo najevo, nezabýval se tím, že v minulosti byl žalobce vystaven jednání, které dle jeho názoru lze považovat za pronásledování a nesprávně tak vyhodnotil existenci odůvodněného strachu z pronásledování žalobce dle § 12 zákona o azylu či hrozbu vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Žalovaný dále bagatelizoval tvrzení žalobce na základě nepodložených pocitů a domněnek, není však zřejmé, zda má pochybnosti o věrohodnosti výpovědi žalobce. Pokud má však správní orgán pochybnosti o výpovědi žalobce, měl možnost se na zmíněné rozpory doptat. Dle žalobce dlouhodobé výhružky, několik rvaček, najetí autem během cesty na motorce, v důsledku čehož utrpěl zranění, brutální zbití, 6 až 7 napadení za použití nožů a elektrošoků a dále problémy sestry v zaměstnání a další popsání jednání lze vy smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu ve spojení s čl. 9 kvalifikační směrnice považovat za akt pronásledování. Na závěr žalobce namítl, že se žalovaný nevypořádal se všemi skutečnostmi, které během řízení vyplynuly, dle žalovaného absentuje v pronásledování azylově relevantní prvek, tedy mj. i důvod národnosti, ač z textu na straně 2 napadeného rozhodnutí zmiňuje žalobce, že po něm bylo výpalné požadováno též z důvodu gruzínského původu.
9. S ohledem na výše citovaná ustanovení žalobce žádá soud, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že neshledává oprávněnost žalobních námitek. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. K napadenému rozhodnutí dodal, že je na základě skutečností uvedených v napadeném rozhodnutí přesvědčen, že v zemi původu žalobce dochází v současné době k pozitivní změně politické situace, která si klade za cíl potírat korupci existující ve státní správě a potrestat současné i bývalé politické činitele, kteří svým jednáním porušovali arménské zákony. Vzhledem k těmto pozitivním změnám se lze důvodně domnívat, že by žalobce mohl v zemi svého původu nalézt účinnou ochranu před jednáním soukromých osob, s nimiž měl v minulosti problémy a kterých se v případě návratu do vlasti obává. Žalovaný po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Dle názoru žalovaného žalobce pouze domýšlí krajní scénáře v případě jeho návratu do země původu a snaží se žalovanému i soudu podsunout své domněnky jako skutečnost, aniž by měly jakoukoli reálnou spojitost s jeho azylovým příběhem. Žalobcem předestřené

skutečnosti v průběhu správního řízení žalovaný neshledal azylově relevantní tak, jak to vyžaduje díkce zákona o azylu. Žalovaný se domnívá, že jediným a skutečným důvodem podání druhé žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je jeho snaha o legalizaci pobytu na území ČR.

11. Na základě uvedeného žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

12. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
13. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázané, že dne 1. 10. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 16. 10. 2018 poskytl žalobce údaje k podané žádosti. Uvedl, že místem jeho narození je, ale je arménské státní příslušnosti i národnosti. Nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace a nebyl politicky aktivní. Je svobodný a bezdětný. Před odjezdem z vlasti žil ve městě, cestovním pasem nedisponuje, zůstal u prostředníků, kteří organizovali výjezd z Z vycestoval počátkem března roku 2018 letecky z do a odtud do, kde byl dva dny zadržen a převezen autobusem do, kde požádal o azyl. Vzhledem k tomu, že z vycestoval s arménským dokladem opatřeným českým vízem, byl na základě Dublinské dohody dne 12. 10. 2018 přemístěn do ČR. Kromě ČR tedy na území EU pobýval ještě v, kromě českého neměl nikdy uděleno žádné jiné vízum. O mezinárodní ochranu žádá podruhé, poprvé žádal ve v březnu roku 2018. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že má zlomenou nohu, má v ní kov a kvůli stresu mívá třes rukou. V listopadu roku 2017 byl v zbit, měl mozkový úraz druhého stupně, se kterým strávil 10 dní v nemocnici. Nyní se neléčí a neužívá žádné léky. Jako důvod žádosti uvedl problémy s kriminálním podsvětím v, které má od roku 2014 a je kvůli nim v nebezpečí.
16. Téhož dne pak byl proveden pohovor se žalobcem, který dále doplnil, že v roce 2013 si jeho rodina otevřela kadeřnictví se salonem krásy, podniku se dařilo dobře, dokud po nich kriminální živly nezačaly požadovat placení výpalného kvůli jejich původu. Problémy měl konkrétně se dvěma arménskými podnikateli – N. M. a N. S., kteří

na něj vyvíjeli nátlak, protože je mladý a podniká. Poprvé za ním přišli v roce 2013 a požadovali zaplacení 200 000 AMD, kadeřnictví přitom vydělávalo 60 000 AMD. Žalobce s placením výpalného nesouhlasil, bylo kvůli tomu několik rvaček. Dne 18. 8. 2014 žalobce cestoval jako spolujezdec na motorce, uvedení podnikatelé na něj schválně najeli autem a způsobili mu zlomeninu nohy, kvůli které musel podstoupit operaci a má v ní kov. Policie se případem zabývala, žalobci řekli, že bude klid, protože útočník N. S. bude odsouzen na tři až šest let, ale nakonec dostal pouze podmíněný trest. Přesto měl žalobce po nehodě přibližně rok klid. Kadeřnictví přestali provozovat v roce 2015, žalobce poté odjel z a domníval se, že je tím celá věc uzavřena. N. M. a N. S. to však brali osobně, chtěli žalobce vyprovokovat k takovému činu, aby při rvačce někomu ublížil a dostal se kvůli tomu do vězení, kde mají konexe a dokázali by zařídit i jeho smrt, která by pak vypadala jako sebevražda. Žalobce se vyprovokovat nenechal a byl dne 10. 11. 2017 před univerzitou zbit. V důsledku zranění nebyl schopen na policii podat oznámení, takže tento incident nenahlásil. Rok po nehodě se žalobce pokusil znovu otevřít kadeřnictví a bylo po něm opět požadováno výpalné. Pokaždé, když vstoupil do budovy, vytahovali na něj nože a používali elektrošoky, celkem se jednalo o osm až deset lidí. Celkem byl fyzicky napaden 6x až 7x. Od posledního napadení v roce 2017 žalobce často měnil místo svého bydliště, aby s útočníky nepřišel do kontaktu. K možnosti řešení svých problémů žalobce sdělil, že našel lidi z podsvětí a chtěl je přesvědčit, aby za něj intervenovali. V roce 2013 se také obrátil na městskou policii v, ta však nic neřešila. Na postup policie si žalobce nikde nestěžoval, nemělo by to podle jeho názoru smysl, protože v jsou kriminálníci všude. Podruhé se obrátil na policii v roce 2014 po havárii, podával trestní oznámení, viník měl dostat trest odnětí svobody, ale skončil pouze s měsíční podmínkou. Na policii se už se svými problémy neobracel, protože k nim ztratil důvěru. Na její postup si nikde nestěžoval, ani se neobrátil na jiné státní orgány. Přestěhováním se do jiné části země by žalobce své problémy vyřešil, ale domnívá se, že by se musel neustále stěhovat, aby ho nenašli. V letech 2013, 2015 a 2016 se skrýval v, ale i tam jej kamarádi útočníků našli. Věděl, že ho v nemohou zabít, ale chtěli ho vystrašit a pak zabít v Po propuštění z nemocnice v roce 2017 našel člověka, který mu pomohl s vyřízením českého víza, které si vybral proto, že jeho vyřízení bylo nejrychlejší. Jeho cílovou zemí je však, kde chtěl požádat o mezinárodní ochranu. V případě návratu do země původu se obává, že by byl zabit. Lidé, se kterými měl potíže, jej sice od roku 2017 nekontaktovali, ale v se na něj až do prosince roku 2017 vyptávali jeho kamarádů. Žalovanému svůj zdravotní stav doložil lékařskými zprávami z z let 2014 a 2017. Dále žalovanému předložil dopis arménské policie adresovaný žalobcovu advokátovi. K dopisu žalobce uvedl, že se jeho advokát obrátil na policii v souvislosti s jeho zbitím v roce 2017 a týká se toho, že policie zahájila pátrání po jeho osobě, žalobce se totiž ani po několika výzvách nedostavil podat vysvětlení. V případě figuruje jako poškozený, sám sice oznámení nepodával, ale existuje zákon, podle kterého policie vyšetřuje všechny případy osob hospitalizovaných kvůli nějakému úrazu.

17. V průběhu správního řízení žalobce jako novou skutečnost uvedl, že jeho sestra pracuje ve státní organizaci a chtějí ji propustit kvůli problémům, které měl žalobce v Vedoucí jeho sestře v lednu tohoto roku řekl, že je sice dobrá pracovnice, ale je na něj vyvíjen nátlak, aby ji propustil. Konkrétně důvod sestře nesdělil, ale naznačil, že je to kvůli jejímu bratrovi.

18. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Při posouzení žádosti žalobců žalovaný konkrétně vycházel z Informací MZV ČR č. j. 111005/2018-LPTP, ze dne 16. 5. 2018, č. j. 90855/2017-LPTP ze dne 14. 2. 2017, Informace OAMP – – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 20. 6. 2018, Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci – Údaje o zemi – 2017, Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 – Arménie ze dne 18. 1. 2018, Výroční zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2018 – z ledna 2018, Informace oddělení pro dostupnost, Úřadu pro cizince, získané prostřednictvím Projektu lékařských informací o zemích původu, Přehled informací o zemi, a to ohledně dostupnosti zdravotní péče v z února 2018.
19. Krajský soud předně konstatuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoli negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávním postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 125/2005-46).
20. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace v soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání napadeného rozhodnutí.
21. V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
22. Pokud se týká podmínek pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, je nutno vyjít z toho, že žalobce tvrdil, že důvodem jeho žádosti je obava z jednání lidí z kriminálního podsvětí v, kteří jej několikrát napadli a vydírali. Obava ze soukromé osoby by mohla být důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by orgány domovského státu, u nichž by se žalobce skutečně domáhal poskytnutí ochrany, nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout. V případě žalobce však nejde o takový případ. Z celého kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalobce v důsledku tvrzených obtíží mohl obrátit na policii. Žalobce ovšem všech prostředků k ochraně nevyužil, přičemž nebylo zjištěno, že by státní orgány žalobcem popisované jednání soukromých osob tolerovaly, či že by nebyly schopny poskytnout ochranu. Konkrétně žalobcem popisovaný incident v roce 2014, při němž byl sražen z motorky a utrpěl zranění, policie vyšetřovala a konkrétní osobu (N. S.) byl za toto napadení odsouzen k podmíněnému trestu. Skutečnost, že mu měl podle zákona hrozit trest odnětí svobody v délce 3 až 5 let, ale byl odsouzen pouze podmíněně, nesvědčí o nedůvěryhodnosti v tamní policii. Ukládání podmíněných trestů je běžné taktéž v ČR. Po odsouzení pachatele pak rok nedocházelo k napadení žalobce. Před vycestováním žalobce z vlasti v roce 2017 došlo k dalšímu vážnějšímu napadení žalobce, kterým, jak sám

uvedl žalobce, se policie zabývá, a to za situace, kdy ji žalobce sám neohlásil a namísto toho, aby policii poskytl součinnost při vyšetřování incidentu, žalobce s policií nespolupracoval a mařil tak vyšetřování.

23. Žalovaný se zabýval situací v a shromáždil dostatek podkladů o možnostech ochrany tamními úřady, z nichž bylo zjištěno, že v zemi původu žalobců jsou dostupné prostředky k hájení práv. Napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobcem sdělené obavy nelze shledat azylově relevantními ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu např. z rozsudku č. j. 3 Azs 48/2008-57 plyne, že v případě pronásledování soukromými osobami se postižená osoba musí vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. V případě žalobce se o tuto situaci nepochybně nejedná, neboť jak již výše konstatováno, z podkladů pro rozhodnutí plyne, že žalobce má možnost v zemi původu obrátit se na policii. Relevantním argumentem pro zpochybnění dostupnosti ochrany občanů není nedůvěra žalobce v činnost tamní policie. V daných souvislostech soud odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 479/2004-41. Odkázat lze rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 Azs 8/2003 ze dne 11. 3. 2004, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, příp. že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně*“. Protože se krajský soud zcela ztotožňuje se závěry žalovaného, v podrobnostech na ně odkazuje.
24. Krajský soud se dále zabýval námitkami žalobce, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a 14b zákona o azylu. K institutu doplňkové ochrany, jakož i k jejímu rozdílu oproti institutu azylu se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku č. j. 9 Azs 11/2009-99 uvedl, že „*institut doplňkové ochrany obecně zakotvuje ve vnitrostátní právní úpravě zásadu non refoulement, která zabezpečuje, že uprchlík nebude ani v případě, není-li mu z různých důvodů udělen azyl, vydán do země, kde by byl zásadním způsobem objektivně ohrožen na životě, svobodě či tělesné integritě. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je tedy poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodu taxativně uvedených v ust. § 14a zákona o azylu neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase, než v případě aplikace institutu azylu*“ (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 Azs 260/2014).
25. Podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo

ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu“. Aby tedy pronásledování soukromými osobami bylo azylově relevantní, muselo by být v řízení prokázáno, že arménské státní orgány nejsou schopny či ochotny zajistit žalobci ochranu. Soud zde připomíná, že mezinárodní ochrana je výjimečným institutem a při tvrzeném pronásledování soukromými osobami je nutno nejprve hledat ochranu u státních orgánů země původu, leda by toto úsilí bylo zjevně bezvýsledným.

26. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, „[p]ůvodci pronásledování, resp. vážné újmy, jsou podle čl. 6 směrnice definováni shodně jak pro určení osoby uprchlíka (osoby s nárokem na udělení azylu), tak pro účely vymezení osoby, která má nárok na podpůrnou (doplňkovou) ochranu. (...) soukromé osoby mohou být původci jak pronásledování (§ 12 zákona o azylu), tak vážné újmy (§ 14a zákona o azylu).“ Nejvyšší správní soud dále uvedl: „Pro úplnost lze dodat, že pravidlo stanovené kvalifikační směrnici ohledně soukromých původců reálného nebezpečí vážné újmy má svůj předobraz již v rozhodovací praxi Evropského soudu pro lidská práva. Konkrétně lze odkázat např. na rozsudek velkého senátu ESLP ve věci HLR proti Francii, ze dne 29. 4. 2007, číslo stížnosti 24573/94, Reports 1997-III, odstavec 40: Vzhledem k absolutní povaze zaručeného práva nevylučuje Soud, že článek 3 Úmluvy může dopadat i na případy, kdy nebezpečí pochází od osob, či skupin osob, které nejsou veřejnými činiteli. Musí však být prokázáno, že nebezpečí je skutečné a orgány přijímajícího státu (myšleno přijímající vyhoštěnou osobu) nejsou schopny zamezit tomuto nebezpečí poskytnutím odpovídající ochrany. Na výše uvedené navazuje otázka o dostatečnosti poskytnuté ochrany před vážnou újmou ze strany státu, kam má být žadatel navrácen. (...) Pro posouzení otázky, zda je či není stát schopen zajistit ochranu před pronásledováním, či vážnou újmou stanoví směrnice určité výkladové vodítko ve svém článku 7 odst. 2. Podle tohoto ustanovení se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odstavci 1(stát; strany nebo organizace, které ovládají stát) učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup.“
27. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 191/2015-40, „[h]rozba vážné újmy tedy může být důvodem pro udělení doplňkové ochrany i v případech, kdy jejím původcem je soukromá osoba, pokud lze podle § 2 odst. 9 zákona o azylu prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou. Z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázky původců vážné újmy (resp. pronásledování) a otázky dostupnosti ochrany v zemi původu vyplývá, že, jde-li o původce hrozící vážné újmy nebo pronásledování z okruhu soukromých osob, musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve se žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny nebo ochotny účinnou ochranu poskytnout. Mezinárodní ochranu je nutno žadateli při splnění dalších zákonných podmínek udělit, pokud stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout ochranu před vážnou újmou nebo pronásledováním ze strany soukromých osob, tzn., neučiní přiměřené kroky k zabránění vážné újmy nebo pronásledování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 5 Azs 44/2009-73).“
28. Krajský soud tak rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že v průběhu správního řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že by žalobce byl v Arménii v

případě návratu vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že nevyužil všech prostředků k ochraně před soukromými osobami, naopak je zřejmé, jak již uvedl soud výše, že policie měla zájem se případy napadení žalobce zabývat. Dle krajského soudu se žalovaný přesvědčivě vypořádal s posouzením daného případu z pohledu doplňkové ochrany. S přihlédnutím ke shora uvedenému soud neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení.

29. Pokud jde o námitku žalobce, že se žalovaný nezabýval skutečností, že je žalobce původem z, tak i tato je nedůvodná. Žalobce svůj původ zmiňoval právě pouze v souvislosti s tím, že je to důvod, proč po něm určité soukromé osoby požadují výpalné, čímž se žalovaný zabýval řádně. Žalovaný na žádném místě napadeného rozhodnutí nezpochybňuje důvěryhodnost žalobce, dle žalovaného však nejsou tvrzení žalobce azylově relevantní.
30. Žalobní námitku v podobě nedostatečného zjištění skutečného stavu (§ 3 správního řádu) krajský soud neshledal důvodnou. Žalovaný v rámci správního řízení provedl podrobné dokazování. Jeho rozhodnutí pak vychází z dostatečných podkladů a z pohledu soudního přezkumu je jeho odůvodnění zcela dostatečné a přesvědčivé. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný nevybočil při svém rozhodování z mezí a hledisek stanovených zákonem.
31. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., jak je ve výroku I. uvedeno.
32. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. listopadu 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně